

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

20 KASIM ÇARŞAMBA
SAYI: 2019/47 No: 638
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

Tayyip Erdoğan, emeklilikte yaşa takılanlar için,
"Tutturmuş bir erken emeklilik, İskandinav ülkelerinin hepsi bu sistemle battı," dedi.

DUNYA'ya BAKIS

BOLİVYA KARIŞTI

Bolivya Başkanı Meksika'ya kaçtı. Başkan "Geri döneceğim göreceksiniz..Ve gelirken kısımda mal getireceğim, bi leğen megen bisii hazırlayın," dedi..

ABD SEKT ETTİ

Suriye petrolünün damlasından vazgeçmeyeceklerini söyleyen Trump, esitle yaptığı tartışmada "Niye sevmiyorsun niye elimi tutmuyorsun niye, kalacak mıyım ellerde, diye bi parça var Türkiye'de, yani aynı ben amk.. Instagramdan yazdım, parayı istiyordum para mühim değil dedim ama vermedi," dedi

Fransa "sarı yelekli"leri konuşuyor

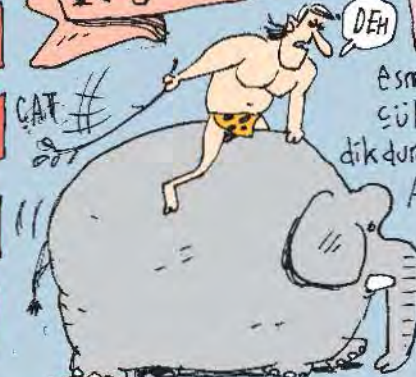

Buchenburg'da seller can alıyor

Almanya Teknik Üniversitesi yetkilileri, özellikle ıslak tişörtle karşı karşıya kaldığımız zatüre, grip ve soğuk algınlığı, verginliği gibi türlü konularda kimi zaman almanca kimi zaman ise el işaretleri ve surat mimikleriyle durumu anlatmaya çalıştı.. Alman yetkililer "ufak bi el havlusu dahi olsa bulundur," dedi.

Nijerya'da halk cephesi yükseliyor

Simdiye kadar onlara aprikalı, zenci, derisi kara, esmer, yanık, bröni, karamel makiyato, şokolata tenli ve bunun benzeri dedikdurdük zencilere.. Onları öteledik, beriledik.. Ama artık buna bir dur diyor Nijerya hükümeti.. ve diyor ki, "BUNABİRDUR"..
"Bunabirdur" aynı zamanda Nijerya'nın ünlü bir ressam-sairi... 1898'deki "Büyük zenci ayaklanması"nda ölerək yaralı ele geçiriliyor ve daha sonra "bu zaten ölüydü," diye sabuncak elden çıkarılıyor.. D zamanlar kölelik var.. Fakat köleler pahalı olduğu için insanlar ikinci el köleye yöneliyor ve bi müşteriye bunun ölü cesedini kakalayınca ayaklanma çıkıyor..
Bu "Büyük beyaz adam ayaklanması" kısa sürede bastırılıyor ve sindiriliyor.. Zenciler, beyazlar dağılıyor.. Geriye bi tek japonlar kalıyor.. Evet, onca zaman kalabalığın içinde fark edilmeden yaşayan japonlar, herkes bi anda çakılınca çakıta kalıyor ve "Eyvahn yerimiz belli oldu" diye kafete ve türlü zorbalıklarla ortalığı tahrip ediyorlar.. Olay bu...

Yarın haşlanmış Limon mucizesi

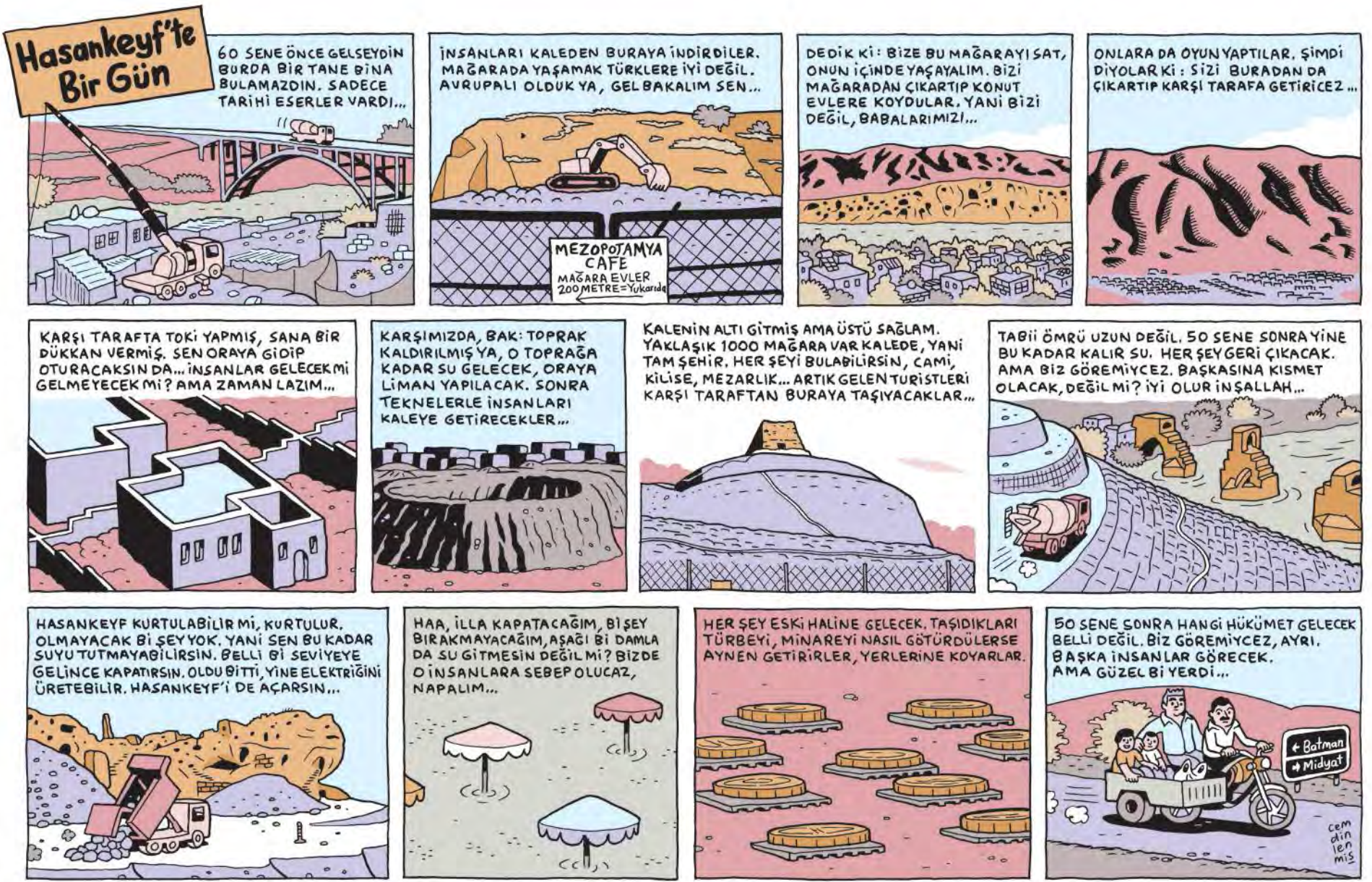

S eneler sonra insanlığın limonla olan mücadelesi nihayet bitiyor.. Bu mücadelenin ismi ilk başlarda her ne kadar Limonata olsa da, bugün geldiğimiz noktada olayın parametrelerinin çok fazla olduğu ve aslında ne var biliyor musunuz, daha büyük tehlike olan greyfurt.. Bunları anlatınca da "Ne alakası var ya?" "A-a? Salak şey", "sktir githADILANI" gibi türlü eleştirilere maruz kalıyoruz.. Ben ve benim gibi meslektaşlarım.. Bu durum bizi Youtube'a ittiyo ve birer birer ikiye ikiye yutubir oluyoruz.. Sabah kahvenizi koyup youtubu açtığınızda ana sayfanın aşağından kenarından ekrana giriyoruz ve лайkları, görüntülemeleri, milyonlarca lirayı kaçıyoruz.. Bu çok paralarla yarın dönüp size yine limon gerçeğiyle, greyfurt gerçeğiyle ve hatta burada daha dillendirmediğim nice gerçeklerle buluşmak üzere, iyi geceler, bay bay

Çin malı dürbünle baktı Kör oldu...

Hayatını yazlık bölgelerde Papagan fotoğrafları kor-sanlığı ya.. Parak sağla.. yan bünyamin, kaçan papaganı için kamu oyunu haberdar etmeye karar verdiğini ve aslında bi gözünün rollice bi kör olduğunu söyleyince Çin dışişlerinden açıklama gerikmedi.. Çin yaptığı açıklamada "Tam bi o ***gocuu," dedi..
Çin tarafında şimdi.. lik sular durulmuş görülse de, hava dufu mu yarın bozacak diyo.. Ertesi gün yine güneşli gösteriyor.. E güzel..

Görgüsüzüm...

Görgüsüzlük yeniden moda olmaya başladı galiba. Medeniyette ilerleme durunca işsiz güçsüz ve parası bol tayfa ne yapsın görgüsüzce takılmaya başlıyor ister istemez.

@kaansezyum

Cücür bebeğin kına gecesi, Küçük Hayrussssiyn'in anormal mevlidi, Cüncohost Konak'ın sünnet şovu ve pipisinin altın kaplanması töreniz. Acurznaz'ın bekarlığa anormal vedası ve dansçıları pişirip yemesi gibi enteresan enteresan görgüsüzlükler her yerden karşımıza çıkmaya başladı... Bir yandan da maddi sıkıntılar içindeki çaresiz bireyler hayatlarına son vermeye başladı... Tabii bunlar terazinin iki ayrı kefesini. Görgüsüzler hobileri filan da olmadığından her şeyi varakla ve simle kaplayarak kendilerine bir statü, bir yer sahiplenmeye çalışıyor... İmam ve cemaat orantısı gibi. Şimdi mega amirin mega eşi de dükkan kapatmıyor mu Maykıl Ceksın misali... O hesap...

Herkes ne kadar parası var göstermek istiyor. Herkes zengin olmak istiyor, zengin olduğu zaman da görgüsüz olmak istiyor. Toplum iyice kendi içinden çürük bir diş gibi duruyor. Henüz hala çenede duruyor o diş ama çürük iyice kokmaya başladı.

Bir yandan da nasıl hayatını kaybettiği şaibeli bir genç kızın ailesine sırf gerçekleri arıyor diye türlü türlü sıkıntı yaşıyor. O sıkıntıları kim yaşıyorsa, oralara bakmak lazım. Adalet herkese lazım. Gençler genç kıza ne olduğunu soruyor diye polis geliyor çocukları yaka paça pakettiyor. Güvenlik güçlerimiz, adaletimiz bu ölümü çözmek istemiyor sanki ama 'Ne oldu?' diye soranlara acımasızca dalıyor... Adalet bu mudur? Gün gelir herkese lazım olur.

Haliyle böyle bir ortamda hoşgörüsüzlük de nefret de büyüyor. Kimse hakkını arayamıyor, arasa bile bulamıyor. Balsa bile hak iddia edemiyor. Çaresizliğe alışmış bir halk, bir ülke gümbür gümbür oluyor. Ama bir gün gelir de herkes 'Eeeah yeter bea!' derse, işte o zaman neler olacak? Konu komşu yanyanıyor, herkes kendini kurtarmak istiyor bu hayattan. Herkes daha iyi yaşamlar hak ediyor.

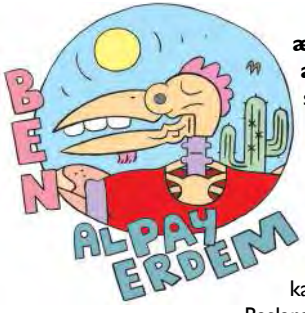
Gençler gençliklerini yaşayamıyor, çocuklar çocuk gibi yaşayamıyor, herkes için düşmüş bir hayat kalitesi bir de idareciler tarafından 'Süper ortamımız var' diye pazarlanıyor. Ülkenin artık satılacak neredeyse hiçbir şeyini bırakmayan iktidar, dağları, ormanları, nehirleri de satıyor, elde avuçta ne varsa kaybediyoruz.

Tabiat illa ki geri dönebilir ama biz artık geri dönülemez bir duble yolun üzerinde, üstelik diğer olmadığımız yolların da parasını ödeyerek saçma sapan bir kıyamete doğru ilerliyoruz. Otobüs içindeyiz. Muavin tacizci, kaptan zaten evde yok, herkes ölümüne korkuyor, az sonra otobüs şarampole de yuvarlanabilir, feci bir kaza da yapabilir. Şoför uyuyor, kulaktan radyo dinliyor, başka hiçbir şeyi dinlemiyor. Milletçe evde yokuz, çok garip bir geleceğe çok anormal bir bilet parası ödeyip gitmeye çalışıyoruz. Otobüs zaten dökülüyor, ama soran olursa 'En kalite araç bizimkisi'...

Şoför zaten bilet paralarından kendine fantastik eşyalar almış, herkes korkunç giyiniyor, giyinmeyi de bilmiyor, sürmeyi de bilmiyor ama bu böyle sürüp gidiyor.

Bakalım en yakın durak neresi?

æ Merhaba.

æ Çok ama çok mutsuzum. Çokk-mutt-suzumm! O kadar çok mutsuzum ki bir insan ancak bu kadar mutsuz olabilir. Derdim devlerden büyük. Derdim Devler Ligi'nde oynasa üst üste sekiz sene şampiyon olur. O kadar büyük yani benim şu anda derdim. Kaldıramıyorum. Çükübal Diyen Hatun'un her yerde karşıma çıkmasını artık kaldıramıyorum.

Başlarda önemsemedim, "olur" dedim, "ilginç gelmiş olabilir insanlara, sonuçta hoş bir hatunun biçimli dudakları, normal yani" dedim. Gerçi videoda sadece dudakları görünüyordu, geri kalanı görünmüyordu, ama çok belliydi ki bu dudakların geri kalanı da, yani ne bileyim, güzeldi işte yani geri kalanı da. Geri kalanı da. "Çükübal Diyen Hatun" he mi. Ne "Çükübal Diyen Hatun"muş arkadaş. Hayır ona o "çükübal"ı da dedirten benim. "Çükübal der misin" dedim, "derim tabii çükübal, niye demeyeyim çükübal" dedi. Öyle dedi yani "çükübal". En kızdığım da bu. Ben bu kadar iş yapmışım, meslekte yirminci yılımdayım, binlerce kare karikatür çizmişim, yeri geldiğinde illüstrasyon çizen bir insanım, "ill-lüst-ras-yonn", hey yavrum heyime benim, yüzlerce hikaye, binlerce köşe yazmışım, duur, daha duur, televizyonda program bile yaptım, bin küsur kez sahneye çıkmışım, sen stand-up'ı bildin mi, hey yavrum heyime benim, tiyatoya bile yaptım, TİYATORA, skeçler yazdım, senaryolar yazdım, efendime söyleyeyim, videolar çektim, herr-şey yaptım, yayımlanmış altı kitabım var, yedincisi yolda, duur, daha dur, çok şey yaptım yani, ornitoloğum, velosipet uzmanıyım, ben bu kadar şey yaptım, bir "Çükübal Diyen Hatun" kadar olamadım arkadaş, delireceğim. Kafayı üşüteceğim. Totutacağım ben, o olacak. Youtube kanalımız Deve Diken'i'nin ilk videosu için Çükübal'ı çektik. Hikayesini ben yazdım, katlarını görsellerini ben belirledim, konuyu ben çağırdım, Bülent Emrah Parlak'ı çağırdım, daha ne yapayım acaba, finalde "Çükübal Uzun Havası" okuttuk kendisine, uzun havayı da arkadaşım Emrah Gülmez yazdı, kolektif çalıştık yani, totalli toplamda Çükübal videosu için çok büyük emek verdik, vallahi verdik. Ve videonun bazı yerlerinde de "çükübal" diyen bir hatun dudağı gerekiyordu, onu da ofiste o anda bulduk. "Çükübal" dedirttik kendisine, o oldu. Dedirtmez olaydık. Hatun fenomen oldu. Herkes onu soruyor. "Çükübal Diyen Hatun'un insta'sı var mı?" Var ha var. Olmaz mı hiç Çükübal Diyen Hatun'un insta'sı. Hemen açmış. Peki bu arada benim niye insta'mı hiç sormuyorsunuz acaba. Acaba? Geçen, inanmazsınız, Halil Sezai geldi kanala konuk olarak, ofise girer girmez, Çükübal Diyen Hatun'u sordu. Frankenstein yaratmak böyle bir şey demek ki. Velahsilikelam, "Çükübal Diyen Hatun" yürüeduruş, biz de burada tırnaklarımızla kazıyoruz, bir video için bir hafta çalışıyoruz, didiniyoruz. Çükübal Diyen Hatun'un şu anda instagram'da iki milyon takipçisi var, twitter'da beş yüz bin. Bir "çükübal" dedi diye. Geçende de borç istedim kendisinden, dalga geçer gibi, "valla hacı bende de yok" dedi. O "çükübal" diyen dudaklar, şimdi gelmiş bana "hacı" diyor. Sen kimsin ya, sen kimsin. Hayır yani benim takıldığım zümre belli. Ben bugün Kuşum Aydın'la hasbihal eden bir insanım, sen kimsin acaba? Kimm-sin acaba sen? Kimm-sinn? Sinn! İnn! Ninn! "Hacı" diyor ya bana. Ben o gün sana "çükübal" dedirtmeseydim senin bugün insta'da üç takipçin yoktu üç. Hayret bir olay yani. Bak yine mesela, o videoda, "la nedir bu çükübal" diyen bir çocuk daha vardı. Onu kimse sormadı. Çocuk bunalıma girdi, işten ayrıldı. En son duyduğumda, "köprüye yayan çıkılıyor mu" diye soruyormuş. Ha çıkılıyor ha çıkılıyor. Adı da Yunus'tu zaten, yunus gibi yüzer Boğaz'da, o olur. Hayır herkes bir manyak. Benim çevremde bir tane akıllı insan yok ki zaten. Velahsilikelam, bir video çektim, bir kişiyi rockstar yaptım, diğer bir kişiyi ise intihara meylettim. Kendime ise en ufak bir hayrım dokunmadı. Lanet olsun "Çükübal" videosunu çektiğim o güne. Lanet olsun. "Hacı" diyor ya bana.

æ "Pasta Cila" ile "Pastacılar" aynı şey.

æ Yeni televizyon alınınca eve, yeni kumanda da geliyor ya, bir bocalamıyor musun. Bence bocalıyorsun. Kim bocalamaz. Sanki ömrü hayatında ilk kez kumanda görmüş gibi olmuyor musun. Bence oluyorsun. Kim olmaz. Önce bir inceliyorsun kumandayı. Tersine düzüne bakıyorsun. Önüne arkasına bakıyorsun. Bir maymun gibi hayal et kendini. Zalım oy derdo kendini. Sanki daha önce hiç kumanda görmemiş gibi bir haller. "Hımm, sıfır'dan dokuz'a kadar üzerinde rakamlar var, ilginç." Bu arada bir bilgi geçeyim. Sıfır'dan dokuz'a kadar, hem "rakam" hem "sayı". Dokuz'dan sonra ne varsa alay "sayı". Bu da böyle biline. Önce bayağı bir bocalıyorsun yeni kumanda karşısında. Kullanıma bağlı olarak ise kah yarım saat içinde kah bir saat içinde, yeni kumandanın da pici oluyorsun. Olmuyor musun, oluyorsun. Birkaç gün içinde ise notalara bakmadan gitar çalmak gibi, bunun tuşlarına bakmadan televizyonu idare ediyorsun. Etmio musun, ediyorsun. Ediyorsun işte, banane.

æ Hayranı olduğum, kitaplarını eksiksiz okuduğum kadın, "full dolu" diyor.

æ Islak mendili açıp dibinden ittirerek baş verdirmek de şahane.

æ Hoşça kal.

"KOP GEL GÜL GİT"

22 Kasım Cuma / **Kadıköy Bahane** / Saat: 21.30 / bilgi: 0216 345 54 49
29 Kasım Cuma / **Koşuyolu Apartman Sahne** / Saat: 20.30 / bilgi: 0216 339 93 39

CEM GÜVENTÜRK

KONU BİZSEK

KONU BENSEM;
BEN NEYSEM OYUM
...

KONU ZAMANSA;
'DAİMA' SONSUZ...

KONU HAYATSA;
KONU AŞLINDA
HAYATTA
KALMAK
...

KONU TATMAKSA;
TATTIM VE
ZEHİRLENİYORUM

KONU BİR ŞEYLER
YAPMAKSA; YAPARIM...

KONU SABAHLARSA;
KALKMAMAK İÇİN
BİN BİR
BAHANEM...

KONU Bİ
SÜREYSE;
O SÜRENİN
NE ZAMAN
ŞONLANACAĞI
...

KONU ANLAŞILMAKSA;
KOLAY ANLAŞILABİLİR
OLMALIYIM...

KONU GİTMEKSE;
TAMAM GİDİYİM...

Arzu Film'in her birini aynı kadroyla çektiği aile filmleri serisinden, filme isim koyarken biraz olsun düşündükleri tek film Aile Şerefi'dir. Zira Neşeli Günler'de bir tane neşeli gün yok, Gülen Gözler desen e zaten her filmde gülüyorlar ama bu film aile şerefiyle ilgili biraz da olsa.

Aile, henüz müteahhite vermedikleri müstakil bir evde yaşayan mütevazı bir ailedir. Münir Özkul atıyla dolaşıp "iyi su" satan Rıza'yı oynar. Büyük oğlu Hasan, fabrikada çalışır, evin yükünü omuzlar. Büyük kızı Ayşen Gruda, dünyanın en başarısız seyyar satıcısı Şevket Altuğ'la evlenmiş, kocasını yani Zihni'yi içgüveysi olarak getirmiştir. Ortanca oğul Selim, tıbbiye öğrencisi, en küçük kız Zeynep, cami avlusunda bulunan ama bunu hâlâ gizledikleri sarışın, renkli gözlü İtır Esen'dir. Filmi ise en küçük oğlan Murat'ın sesinden dinleriz.

Ailenin cami avlusunda bulduğu Zeynep'e, Hasan'ın çalıştığı fabrikadan Mustafa talip olur. Buraya kadar her şey yolundadır. İçgüveysi Zihni "Kırılmaz Bardak Satacağım!" diye dandik bardaklar alıp satamamakta, ailenin üç beş kuruşunu yele vermektedir, Rıza anca atının arpasına yetecek kadar kazanabilmektedir ama olsun. Bir Arzu Film klasiği olarak fakir ama mutludurlar, biz de akbabalar gibi "hadi bakalım bu mutluluk nasıl bozulacak," diye bekleriz.

Beklediğimiz felaket elbette dejenere, zengin, neşeli ve alemci gençlik tarafından gelir. Zengin olmalarına rağmen vizyonsuzluktan Tekel cep kanyığı içip araba yarıştıran bir düzine itoğlüt, yarışırken Murat'a çarpar. Murat'a çarpan Oktay, belediye başkanı oğlu, yakını olmasa da buzdolabı üretip adını Oktay koymayı kalkan Fehmi hıyarının oğludur. Zaten çarptığı da ünlü bir şarkıcı değil, bizim Rabia gibi fakir bir ailenin çocuğudur. Ama Murat ölmediği için "İntihar etti, üç atlamacı gibi sekiz metre sıçradı, on metreyi de süründü," diyemezler. Devir buzdolabının adını Oktay koymaya kalkan hıyarların devri olsa da, millet açlıktan ölüren iki günlük çocuğuna yüz binler harcıyıp parti düzenleyen ve bunu milletin gözüne sokan zenginler yoktur henüz.

Fehmi hıyarı şikayeti geri aldirmek için Rıza'ya para teklif eder. Rıza bunu reddeder ve arada Oktay'ı eşek sudan gelene kadar dövmek isteyen büyük oğlunu da engeller. Hatta görmüş geçirmiş bir adam olarak kanunun da Oktay'a ve Oktay gibi şerefsiz oğlu şerefsizlere bir bok yapmayacağını bildiğinden "Belanı allahtan bul," diye davadan bile vazgeçer.

Ama Oktay itti Zeynep'e abayı yakmıştır bile ki, öyle güzel bir İtır Esen vardır ki Zeynep rolünde, yakmasa saçma olurdu. Gider kızın nişanlı olduğunu bildiği hâlde kıza asılır. Bu esnada Oktay itinin çarptığı Murat'ın sakat kaldığı ortaya çıkar. Oktay'ın babası Fehmi, gerçek bir ayı olduğu için de oğlunun sakat bıraktığı çocuğun ablasını "Hadi yine iyisiniz, başınıza devlet kuşu kondu, oğlum kızınızı alacak," diye ister. Rıza da hâliyle herifi kovar.

Hâlâ akıllanmayan Oktay Zeynep'i kaçırmaya kalkınca temiz bir işi dayağı yer. Fehmi ayısı oğlunu hakettiği dayağı yemiş görünce, bir de kendi döveceği yerde iyice dellendir. Rıza'yı döver, at arabasını yaktırır, atını vurdurur, Ayşen Gruda bu yüzden çocuğunu düşürür, naylonculuk yapan enişte ayrıca dayak yer, büyük oğlan ayrıca. Ertem Eğilmez seyircinin duygularını yeterince istismar etmediğini düşünüyor olacak ki üzerine bir de Oktay Zeynep'i kaçırpı tecavüz etmeye kalkar, ailenin tek umudu tıbbiyeli Selim'i bıçaklar. Fehmi ayısı hâlâ oğlunu korumanın derdindedir ama filmin de sonu gelmektedir artık. E hâliyle Rıza Usta Oktay'ı vurarak seyirciye bir katarsis yaşatır. Tabii o dönem Rıza Usta'nın vurduğu Oktay itinin ardından ağıt yakacak Perihan Mağden'ler, "Zeynep kuyruk sallamasa Oktay niye gitsin," diyecek troller, "Rıza Usta da olayı kanun dairesinde çözmeli, mahkemeye gitmeli ve hakkını mahkemede aramalıydı," diyecek yavşaklar olmadığı için film bir şekilde Rıza Usta'nın (muhtemelen hafifletici sebepler sayesinde az bir süre yatarak) hapisten çıkmasıyla mutlu mesut bir şekilde son bulur.

"hani böyle ayak üşür
çorap giymeye üşenilir
günler vardır
henüz kavun tedavülden
kalkmamış
öyle bir öğlen"
Ferhan Şensoy, yeni çıkan
"Gecedeste" adlı muhteşem, 600
sayfalık şiir-günlük kitabından

• Efendim, ilk şiir mi dediniz?
Buyrun: Yaş beş / Cep boş / Göz yaş...

• Dedesiyle yaşadığı için, ufacak yaşında hep dede tepkileri veren, arkadaşlarına "Çanağına tükürdüklerim" falan diyen bi çocuğu anlattılar...

• Oğlum Can Ilgaz'a "Gel bi seviim lan" dediydim yıllar önce, "Üç neden say" dedi. Saydım, sevdim! Temizliğe gelen kadın, Can'a "Yerdeki kartları topla" dedi. Can da "On iki bin neden say" dedi. En nihayetinde anı oldu.

• Çocukken dravdan çetemiz vardı, abim de parola bulmuştu: "Deniz kırmızıdır!" diyodun, karşıdaki de "Hem de nasıl" diyodu...

• Bi yaş gününde çocukların "Pasta yoksa, huzur yok" diye tempo tutmaları...

• Bi misafirliğe gitmiştik, Can'la evin oğlu dalaştılar, Can çocuğa "İnsan evine gelen misafire böyle mi davranır şeytan!" diye bağırıldı...

• Çocukluktaki 'atmasyoncu'nun yetişkinlerdeki karşılığı 'kolpacı'dır...

• Bi arkadaşımın kızı Serin, uyumadan önce yüzünü yıkamış ve "Yüzümü kurulumadım, böylece sabah yıkamama gerek

kalmadı" demiş, sabah hakaten de yıkamamış!

• 6 yaşındaki bi çocuğun odasının kapısına "Dikkat, Kızıldere çıkabilir!" yazması...

• Çocukken, evde sıkıntıdan annemin kırmızı buluşuk eldivenlerini taktım bi kere, Süpermen gibi kırmızı kırmızı ellerle tribe girdim... Sonra ondan da sıkıldım!..

• Beş yaşında ya var ya yok iken, pireler Pirelli, develer Camel iken, evin önündeki manava kamyondan kavun ve dahi karpuz taşınıırken, ben de minyon kavunları taşıdım da manav bana bi kavun verdi idi... Emek harcıyıp kazandığım ilk değer idi, olay yeri Kırklareli idi... İlk ticaretimde para olmaması ayrıyeten Hakkı Yeten!..

• Bi arkadaşım anlattı, küçükken mahallede Yahya diye bi arkadaş varmış... Yahya, sen git, bi başka arkadaşının sünnet oluşunu kapıdan izle, sünnetçi Yahya'yı fark et, "Gel lan, seni de kesiiim" diye yanına çağır, Yahya kabul et ve durduk yerde sünnet ol!!.. Yahya, pantolonunun ucunu tuta tuta gelmiş evlerine, annesi "Ben sana düğünler edecektim" diye baygınlık geçirmiş... Gidip sünnetçiye çatmış, "Sormadan etmeden sen n'aaptın" diye... Hikayedeki en saçma şey de yöredeki tek sünnetçi olan o adamın genellikle sarhoş gezmesi!..

• Yaramaz, şımarığa basar!..

• Arkadaşım Müge anlattı, yedi yaşındayken, okul dönüşü, hep aynı dükkanın önünde duruyomuş... Dükkan da on dört - on beş yaşlarında bi genç varmış... O genç bakarken; Müge, ellerini kafasının üstünde birleştirip minik bir dans figürü

yapıp sonra hemen köseyi dönerek kayboluyomuş... Genç de hep şaşkınlıkla bakıyomuş... "Peki ama niye?" diye sordum, "Beni, bi görünüp bi kaybolan peri kızı sansın istiyodum" dedi...

• Bi kız çocuğunun soğanın ağlattığını fark etmesi, bunu annesine söylemesi, annesinin "Peki güldüren bitki var mıdır?" diye sorması üzerine, "Evet, muzu görünce her çocuk güler!" cevabını vermesi...

• Teşvikiye Camii'nin bahçesindeyim, yürüyordum, o çocuğu gördüm... Uzun saplı, kağıt çöpi arabasının ucunda sallanan çocuk!.. Geniş avluda arabayı hızla sürüyor, tekerlekler son hıza ulaştığı an ayaklarını yerden kesiyor, ayakları havada, çığlık atıp, "Yihhu" diye bağırıp sonra usturluplu biçimde yere iniyordu... Bunu birkaç kere tekrarlardı... Durdum kaldım, hiç bu kadar güzel sinema seyretmemiştim... Rüya haric,

hiç böyle muhteşem bi instantaney tanık olmamıştım...

Kıvrıcık, esmer, küçük bi insan bana bu nefis sinemayı bahsetti, sağolsun... Başka seyredenler de vardı...

• Tüm kız çocuklarının kendilerini 'prenses' gibi hayal etmesi ve hiçbir oğlan çocuğunun 'prenslük' üstüne düşünmüş olmaması...

• Çocukken "Aha buraya yazıyorum" diyen ilk iki-üç kişiyi aşırı ciddiye almak...

• 'Altı kere altı otuz altı'dan etkilenmeyen çocukla sohbeti selamı kesesin gelir...

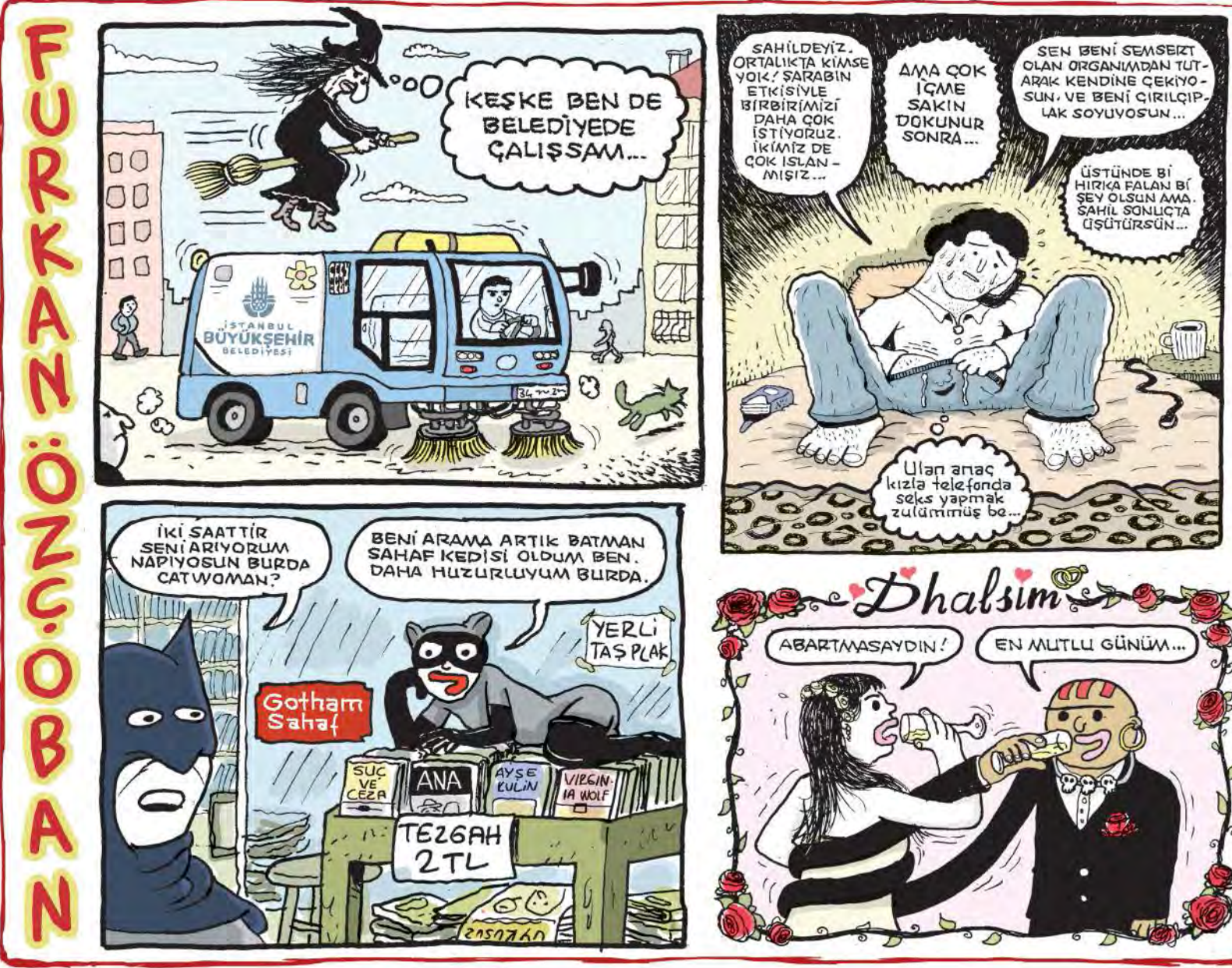
• Bi kadın arkadaşım anlattı: 7-8 yaşlarındayken, yaşıt bi kız arkadaşı odasındaki minik dünya

Ahmet abimle beraber, sünnet üniformasıyla, sağdaki ben, yaş beş...

Mustafa Satıcı

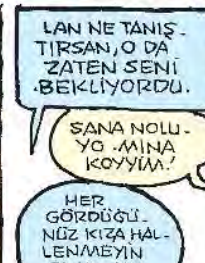

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Macerası adı: Derinden etki.

● Dolandırıcı bahis sayılarının ya da kolay kredi verdiği ve borçtan kurtardığı iddia edilen adreslerin reklamı yapılırken genellikle "Şirnak'ta sözleşmeli askerim" kalıbı tercih ediliyor. Batı'daki kadrolu

Astsubayın inandırıcılığı daha mı az yani? Hem Şirnak'ta hem de sözleşmeli, bu adama inanmayacaklar da kime inanacaklar diye mi düşünüyorlar acaba? Bu kalıbın değiştirilmesi gerekiyor artık. Devletteki doktoru, mağazadaki kasiyeri ve mahalledeki esnafı da görmek istiyorum ben. Eğer dolandırılacaksam farklı meslek gruplarının tavsiyelerini de değerlendirmek isterim.

● Puşkin'in Rus ordusu ile birlikte Erzurum'u ziyaret ettiğini öğrendiğimde çok şaşırılmıştım. Bu yolculuğu detaylı bir şekilde araştırmak için çok sayıda makale okuyabilir ve kaynakları inceleyebilirdim ancak ben arama motoruna "Puşkin Erzurum" yazmayı tercih ettim. Öyle yazınca çıktı hemen. Gerçekten ziyaret etmiş. Hatta "Erzurum Yolculuğu" isimli kitabında da bu ziyaretten bahsetmiş. O halde üzerine çörek otu ile "Aleksandr Sergeyeviç Puşkin" yazdıkları pideyi adama zorla tutturdukları fotoğraf da Erzurum'daki bir lokantanın duvarında bizleri bekliyor olabilir. Etnaf bu fırsatı kaçırmaz çünkü.

● "Atçılık ve Antrenörlüğü" bölümünü yıllar önce duymuştum. "Geleceğin mesleği" diye şişirilen ancak kimsenin yazmadığı bölümlerden yalnızca biri... Her tercih döneminde buna benzer birkaç isim daha çıkar ortaya. Bu bölümün yeri ise bambaşka. Yıllardır hak ettiği yere gelemedi. Her yıl en az bir kere umut vaat ediyor ve hiç vazgeçmiyor. Spor gazetelerinin "Türk Messi" diye manşetlere taşıdığı ve çok değil birkaç yıl sonra 3. Lig takımına kiralık olarak gönderilen topçular gibi. Sizde nasıl bir izlenim uyandırıyor bilmiyorum ama tercih listesinde mücadele veren ve adını bir türlü duyuramayan bu bölümün geniş kitlelere ulaşmasını istiyorum ben. "Milyonlarca öğrenci bu yıl Atçılık ve Antrenörlüğünü tercih etti" gibi bir haber almak istiyorum artık. O gün geldiğinde şehrimdeki meslek yüksekokulunu ziyaret edip avuçlarım patlayana kadar alkış tutacağım.

● Tek bir tuşla müşteri temsilcisine bağlanacağımı düşünerek büyük bir hata yapmıştım. Var olan tüm kampanyaları dinlemek için gerekli düzenek kurulmuştu ve hiçbir şekilde hareket edemiyordum. Yapacağım en küçük hamlede ana menüye dönecek ve kat ettiğim onca yolu bir kez daha yürümek zorunda kalacaktım. Bedenim yorgun, gözlerim uykulu, psikolojim ise bozuktu fakat tüm bunların internet sağlayıcı firma için hiçbir önemi yoktu. Bir ucunu göğüs kemiğime, diğer ucunu ise çeneme sabitledikleri uçları çatalı andıran iştence aleti, uyuduğum anda başımın öne düşmesi ile birlikte vücuduma saplanacak ve hayatıma son verecekti. Gözlerimi kırpmadan telesekreteri dinliyor ve çaresiz bir şekilde "Sizi müşteri temsilcisine bağlıyorum" demesini bekliyordum. Katırlarla çıktığım bu yolculukta, çektiğim eziyetin tarifi mümkün değil. Ne sesli yanıt sistemi ne de tuşlama, hiçbir şekilde Kral'a ulaşamıyor ve huzuruna çıkamıyordum. Kölesi olduğum bu Allah'ın belası sistem, türlü kandırmacalar ile beni esir almış ve ağır faturalar altında ezilen halkı görmezden gelerek telefonun başında çılgınlar gibi eğleniyordu...

● Bir köşede yemeğimi yerken annem de bulaşıkları yıkıyordu. Ani bir hareketle bana döndü ve o an gözlerinin kocaman açıldığını fark ettim. Zihnini ele geçiren bir şeyler vardı ve bunu daha önce defalarca yaşamıştık. "Sigortasız nasıl olacak böyle?" dedi ve bunu söylerken gözleri biraz daha büyüdü. Yanımda taşıdığım panzehiri çıkartıp "Dışardan yatarcam merak etme" dedim. Sakinleşti. Köpüklü çay bardağını alıp suya tuttu. Saniyeler içerisinde her şey normale döndü. Hayatlarımıza kaldığımız yerden devam ettik. Haftada en az 1 kez tutan sigorta nöbetleri şu sıralar daha sık yaşanıyor. Yeterli panzehirim kalmadı ve acilen sigortalı bir iş bulmam gerekiyor.

“Yere dökülen bir un sessizliği mi.”

Edip Cansever

“UN SESSİZLİĞİ”

Bir hareketli sahne canlanıyor gözümüzde; (Cansever’in yukarıya aldığı dizesi, onu diyorum) unlar dökülüyor.Yere. Dökülüyorlar ama ses yok. (--bir rüya sahnesi/sesi gitmiş bir video) Seslerin yokluğu. (hareket varken) Karlar lapa lapa yağarken de olur öyle; uyanır kalkarsın gece yarısı. Derin bir sessizlik içinde savrulan karlar. Un paketini alıp dolaptan dökesim geliyor; (birazını da olsa--kulağımı dört açarak--“şiiirleri evde test etmek”--her rastladığımda o dizeye.

“YEDİ KERE YEDİ”

“Yedi tekerleğiyle koşar zaman” Çok çok eski Hind kutsal metinleri Rigveda’lardan. Öyle diyor; Zaman yedi tekerlekliymiş. Haklı. Neredeyse aralık geldi.Yıl bile bitiyor. Şimdilerde daha da hızlandı.

“Hız”a karşı bir proje;(yıllar önce duymuştum, yapımına başlanmış bile, meğer) çok çok yavaş ilerleyen bir saat bu.Ama çok çok; görülmemiş bir yavaşlıkta.(dev boyutlarda; içinde dolaşmak mümkün--koca bir bina--) Tik tak’ları senede bir kere, gong sesi yüz yılda bir duyulacakmış.Tepesindeki guguk kuşu ise bin yılda bir yuvasından çıkıp “guguk guguk” diyecekmiş.“Uzun vadeli düşünmeyi teşvik edecek” diyor vakfın kurucuları. (saatin inşaatını gösteren video ; www.longnow.org adresli sitelerinde mevcut.)

“YOLLARDA”

Eskiden ne güzel otobüsle dönerdim. Onbir saat. Sürerdi. (Antalya/İstanbul-yeni döndüm--) Bu uçak biletleri ucuzlamadan önce, o vakitler.(ucuzluktan şikâyet eder gibi mi oldum? töbe töbe) Artık binmiyorum. Bu hay huy içinde niyetlensem de binmiyorum. Olmuyor. Hele bu vakitler. Hele... “Ne güzeldir yollarda olmak şimdi” (Kemal Buray ceza evinin penceresinden gördüğü kadarıyla sonbaharı anlattığı o ünlü şiirinde öyle demişti) Uçakla “yollarda” olunmuyor. Olunamıyor.Yol mol yok. Başka bir şey. (Plastik koridorlardan geçip, bir başka şehirdeki yine bir plastik koridorlardan...) Çok özlemişim. O mola yerleri...o anonslar falan... Hâlâ aynı mı. (otobüsünüz kalkmak

üzeredir) Çay servisi, çokoprens... Gece başlamalı, ama gündüze de sarkmalı... Bütün otobüs uyuduğunda, ışıklar kapatıldığında şoförün sessizce dinlediği sadece türküler çalan o radyo... Çok çok kısık.Yolun uğultusu. İşte bu zamanlar (bu aylar yani) gün ağardığında ortaya çıkan tarlalar, kırmızı, sarı, yeşilli rengârenk ağaçlar.

Ormanlar... İnsan;“durun! inip ağaçları seyredelim” diye bağırarak istiyor. O ağaçlar. Ki kendilerini sevdiğim kadar resimlerini de severim.(şanki bazen daha mı çok--yola çıkamazsam da onlara bakıyorum evde--) Ağaç deyince o; ağaç resmi deyince; ağaçların ustası: Corot. Camille Corot. En çok onunkiler. Onun manzaraları; ağaçlı manzaraları... Daha melankolik, daha şiirsel, lirik...(Ahmet Haşim’ şiirlerinde rastladığımız o hüzünlü akşamüstü tasvirlerini andırır hava) Diğer empresyonistlerin yaptıkları ağaçlar; onlara da bayılıyorum tabii; neredeyse hepsine; ama işte fazla neşeli, oyuncu, fazla

şekerli, sanki onlar... (Corot’unkilere kıyasla yani--ayıp olmasın--) Önceleri değeri pek bilinmiyormuş üstadın. Çağının aykırı, öncü şairi Baudelaire tarafından övüldüğünde hak ettiği üne kavuşabilmiş Corot.Anca.Yoksa kendisi utangaç, mahcup bir insanmış. Saflik ve masumiyet.

Yapmacık olanın yokluğu. Büyük bir sanat için gerekli şeyler.Ama ağaçları, manzaraları kadar sevdiğim diğer şey; yüce gönüllülüğü. Son derece iyiliksever bir insanmış rahmetli. Dönemin (belki bütün dönemlerin demek lazım) en muhteşem karikatürcüsü, ressam ve heykeltıraşı, büyük sanatçı Daumier yaşlanıp da kör olduğunda (evsiz

Honoré Daumier'nin bir tablosu (1808-1879)

de kalmış üstad) ona bir ev alması. (kendisine modellik yapan kızların da çeyizlerini alıp evlendirirmiş hazret sık sık, nur içinde yatsın) Demek o ağaçlar, o bulutlar, göller... öyle haybeden olmuyor... Büyük sanat büyük ruh gerektiriyor...

Herneyse, Yazının sonuna gelmiş bulunuyoruz... (yedi tekerleğiyle tıkr tıkr koştu zaman)

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

OKUMA PROVASI

Ev sessiz, evin eşyaları sanki çok iyi eşyalarım gibi kendilerinden emin ve mağrur; duruyorlar. Hayatta güzel şeyler başarmış, çalışıp üretmiş, dinlenmeye vakti kalmış ve dinlenmeyi hak etmiş insanlar gibi gözlerini huzurla kapatmışlar; uyumuyorlar fakat uykudan daha kıymetli bir sakinlik içinde gözlerini dinlendiriyorlar. Beni bir türlü dinlendirmeyen, süngeri sönmüş kumaş solmuş şu koltuk bile nasıl güzel dinleniyor. Benim huzursuzluğum, gece vakti beni oltaya takılmış bir balık gibi evin içinde bir oraya bir buraya sürükleyen uykusuzluğum onların derdi değilmiş gibi. Onlar bu konağın efendileri, ben her şeye dramatik tepkiler veren, her fırsatta ağlama krizine tutulan histerik dadısıyım sanki. Koridorlardan koridorlara «ah beyfendiciğim, ah küçük beyciğim» diye ağlaya ağlaya gezinirken kafalarını kaldırıp şöyle bir bakmıyorlar. «Tabak mı kırdı, böcek mi gördü kim bilir ne .mına koyayım. Meşrutiyeti yaşamadı ve yaşatmadı tadınca» diye kısaca hayıflanıp aktif

dinlenmelerine geri dönüyorlar. Dadıların kahyaların dertleri ancak likör dolabına dadanıp efendilerinin kokainli baş ağrısı haplarını çalışma masalarının kilitli çekmecelerinden yürütmeye başladıklarında ciddiye alınıyor.

Oysa bak, birayı bıraktım interneti azalttım. O yüzden böyle oldum. Mutluluk sertifika şeklinde adrese yollanmıyor kötü alışkanlıkları kesince. Eğlenmek çok zor. Abdülaziz Bey'in Osmanlı Adet, Merasim ve Tabirleri isimli kitabından bile eğlence ister oldum. «DEDE DİŞLERİNİ YİNE ÇIKARTSANA DEDE! Bİ KERE BANA TAKMIŞTIN YA DİŞLERİNİ DEDE! DEDE DİŞLERİNİ!» diye bağırarak şımarık torun gibi bacağına sarıldım Abdülaziz Bey'in.

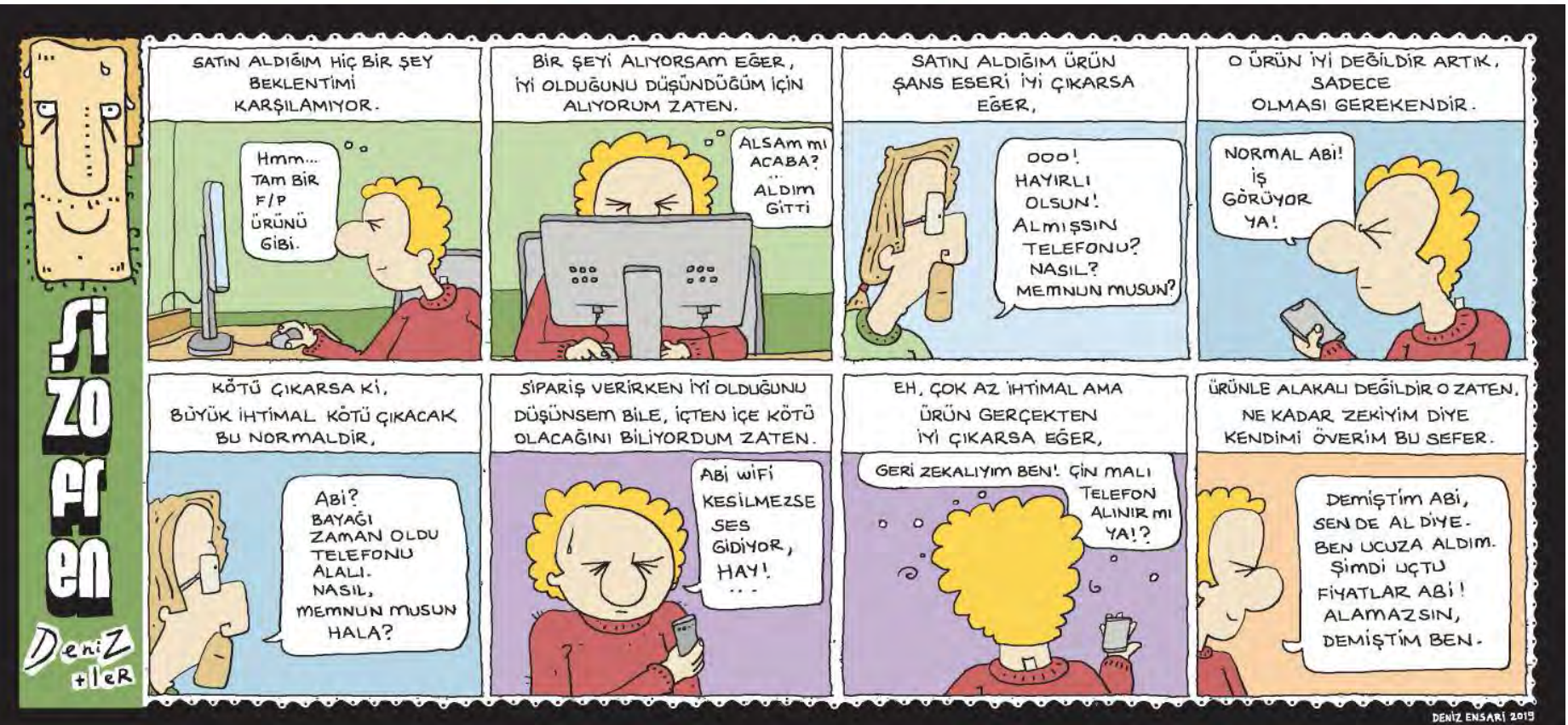
Bunların benim dizimin dibinde oturup gözlerimin içine bakmaları, konuşsa da dinlese de diye beklentiyle çıldırmaları gerekmiyor mu? Neşelendiğimde neşelenmeleri, fazla neşelendiğimde eyvahlanıp ilaçlarımı almış mıyım diye gizlice kontrol etmeleri, üzüldüğümde kahrolup beni daha çok üzmeleri gerekmiyor mu? Eşya ne için var, eşya kimin için var? Belli ki benim için değil. Daha çok eve akrabalı anneli misafir gelince coşuyorlar, başka akrabalar

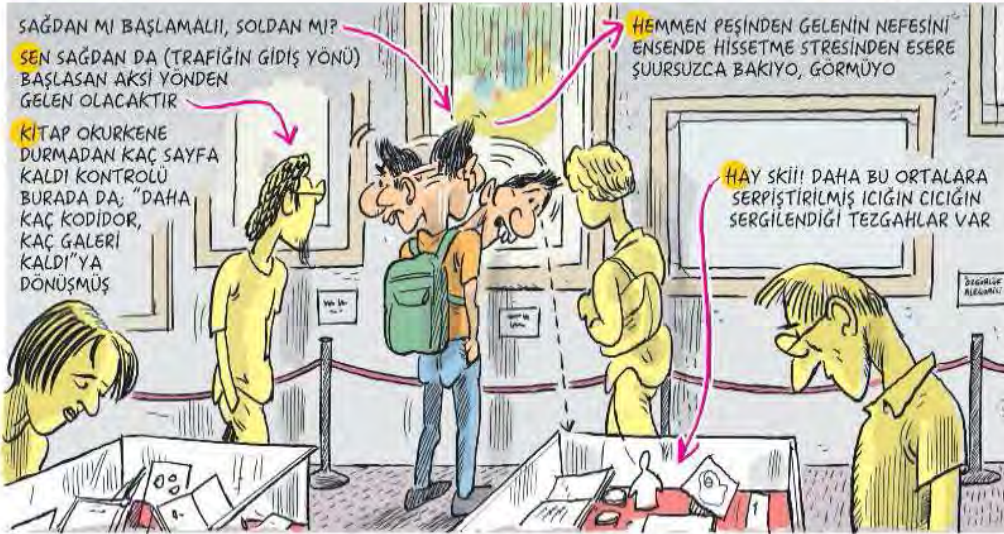
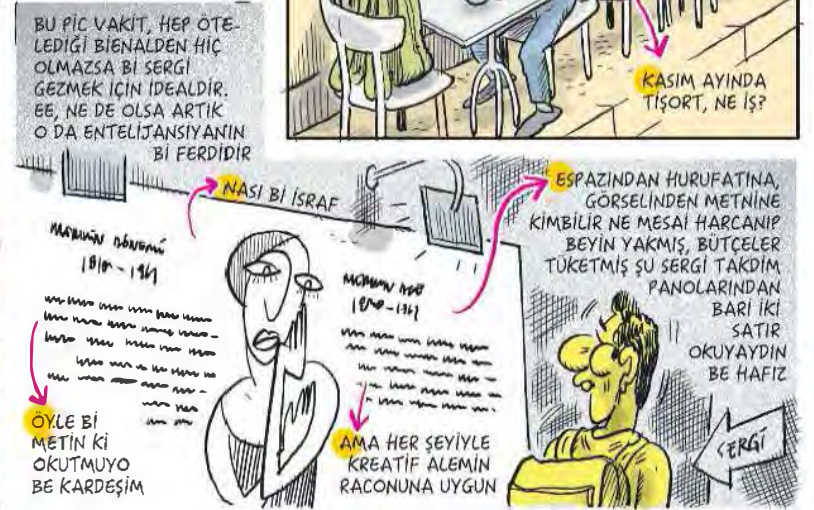
hakkında konuşulurken zevkten kamaşıp titreyiyorlar, cana geliyorlar. Alınganlık mı yapıyorum? O da benim bir lüksümdür. Lükslerime düşkünüm, eşyaya lüks gözüyle bakıyorum, olmuşken iyisi olsun diyorum. Lükslerim bana kayıtsız kalınca sinirleniyorum. Dövsem bunları ne çıkar? Kim ne diyebilir. Babaeskili yazar Erman Çağlar eşyalarını dayaktan geçirdi. Yerel gazeteler yazsın, umrum değil. Yerel gazetenin bir şekilde dolması, basılması lazım.

Cehennemin yaz tatili suretinde dünyada belirdiği zamanlardan birinde sıkıntıdan koltukla kavga ederken rahmetli babama yakalanmıştım. Eşyaya karşı şiddet sabıkaam vardır. Benim haklı olduğum noktalarım, kendimce makul açıklamalarım vardı. Babamın «ergen oğlum vs. evimin eşyaları» davasına bakacak, savunmaları dinleyecek zamanı ve sabrı yoktu. Açıklamalarımı «sen okulda da böyle mi yapıyorsun, biz seni okutmak için neler çekiyoruz, sen okulda kavga dövüş mü ediyorsun» şeklinde benim yine bin yıl düşünsem aklıma gelmeyecek bir noktadan yakaladı, onları yere yıktı ve suratlarını tahriş olana kadar halıya sürttü. Mental güreşin tartışmasız şampiyonuydu. O sıkıntılı zamanlarda babama yenilmek bile iyi gelmişti. O kıymetli hissiyat da başka bir yazının konusudur.

ÖZER AYDOĞAN

SERGİDEN TEK KAPTIĞI ŞEY ETİKETLERDEN OKUDUĞU "ALEGORİ" LAFIDIR.
VE BU LAFI İLK KEZ GEYSU'YA YALAN YANLIŞ, ARTİSTLİĞİNE KULLANMAKTA